

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201468336/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Arbejde og drak. Hvorfor Jeppe drak, véd jeg ikke. Maaske af Ærgrelse over Konen, som altid klagede og klynkede.

Laurits og jeg havde en Kammerat, der hed Morten Terkelsen, en Husmandssøn, en stille og blid Dreng. Jeg var den, der førte an, min Faders Gaard var den største i Sognet og kaldtes blot „Gaarden“. Vi lavede Cirkus — Fader gav os Lov til at maie Striber med Kalk paa Hestene, for at gøre dem til Zebraer — og vi arrangerede Børnebatter og Fugleskydninger, hvor det kostede to Skilling at deltage. Smedens Dreng var den eneste, som ikke maatte komme med, han lugtede. Forgæves bød han fire Skilling, men vi gik ikke paa Akkord.

* * *

Saaledes voksede jeg op i en sorgløs Barndom, indtil Livets Alvor meldte sig for mig: jeg skulde i Skole.

Den første Undervisning modtog jeg hos Madam Clausen, der bestyrede en Pøgeskole. Hun var Søster til Major Clausen, Nakskov Ladegaard, „den lille Major“, og havde Skole i et Hus, der laa lige ved Indkørslen til Gaarden. Hun havde en Datter, der hed *Vita*, som vi allesammen var forelskede i. Hun underviste os i Religion.

En Dag havde hun fortalt os om Peter, der forraadte sin Herre i Ypperstepræstens Gaard. I Frikvarteret, da jeg stod og spiste Frokost sammen med min Fætter fra Sønderjylland — det var i Tiden efter Krigen — siger han til mig:

Skal vi forraade Madam Clausen?

Nej, det syntes jeg dog ikke, jeg vilde være med til.

Om jeg da var *bange*?

Bange — ikke Spor!

Vi blev saa enige om, at hvis en Hane tilfældigvis skulde gale tre Gange, vilde vi stikke af fra Skolen og løbe hjem.

Nu boede der lige ved Skolen en Mand, der hed *Klüver*, som vi var forfærdelig bange for, fordi han gik med sorte Brillen. Han havde en Hane, og nu sker det hverken værre eller bedre, end at den galer, først een Gang, saa to Gange og saa tredie Gang. Hvorefter min Fætter og jeg øjeblikkelig forsvinder og sætter Kursen hjemefter.